

RAFA GIL

SOCIETAT

Les tres xiquetes desaparegudes fa dos mesos podrien trobar-se en algun país del Magrib

Alcàsser: el malson continua

La gent d'Alcàsser (l'Horta Sud) viu un malson inacabable des que, el passat 13 de novembre, tres xiquetes del poble, Desirée, Miriam i Toni, desaparegueren misteriosament quan anaven a peu cap a una discoteca de Picassent. La policia ha fet servir totes les hipòtesis, però de moment no se'n sap res.

Optimisme, atreviment, sensibilitat i força moral. Li agrada col·leccionar adorns originals. En l'amor està protegida pels astres i pot arribar a ser molt feliç". Aquesta caracterització es troba clavada en la paret del dormitori de Miriam Garcia Iborra, una de les tres xiquetes d'Alcàsser que van desaparèixer misteriosament el 13 de novembre de 1992.

Miriam, Desirée Hernández Folch, les dues de catorze anys, i Antonia Gómez Rodríguez, de quinze –Toni, com afectuosament li diuen els seus familiars i amics–, van desaparèixer de les seues cases, fa ja dos mesos, quan es dirigien a la discoteca Color, situada a la població veïna de Picassent, a la comarca de l'Horta Sud.

Des d'aleshores, ningú no n'ha tingut cap notícia. Les nombroses trucades telefòniques rebudes a l'oficina de la Comandància de la Guàrdia Civil i a les dependències de la policia municipal d'Alcàsser no han servit per a esbrinar on paren les tres xiquetes.

No obstant, la incertesa respecte a la

seua situació no ha minvat els esforços dels pares, que encara tenen l'esperança de tornar a veure-les d'ací a poc. El portaveu de les tres famílies i pare de Miriam, Fernando García, no ha cedit en aquest objectiu. Des del primer dia de la desaparició, va deixar el seu treball i es va abocar a la recerca de les tres xiquetes. Així la distribució dels cartells i calendaris, tant fora com dins de l'estat, i les entrevistes mantingudes amb mitjans de comunicació han estat la nova feina que ell mateix s'ha imposat per a aconseguir que la gent no oblide la dramàtica desaparició de les adolescents.

A hores d'ara, Fernando García s'ha entrevistat amb diverses autoritats per a demanar ajuda. Des del delegat del govern espanyol al País Valencià, Francisco Granados, fins al ministre de l'Interior, José

El mateix dia de la desaparició Tom estava molt contenta del seu cabell.

RAFA GIL

Luis Corcuera, i el president del govern, Felipe González. "Tots han mostrat el seu suport i la seua solidaritat amb nosaltres", assenyala Fernando García.

Les darreres entrevistes, les ha tingudes a Barcelona, on va parlar amb l'alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall, amb el Síndic de Greuges en funcions, Elies Rogent, i amb els caps dels Mossos d'Esquadra, Bernat Baró i Joan Mallofré. "Tots ells em

van oferir desinteressadament la seua col·laboració per a qualsevol gestió que calgués". A més, Rogent va mostrar la seua disposició a treballar conjuntament amb la policia i els fiscals, en la recerca de les tres xiquetes, alhora que va garantir que "comunicaria al Defensor del Poble el nostre problema".

Però mentre les autoritats governamen-

tals i les forces policiaques continuen les seues investigacions, els pares esperen que les tres tornen a casa sanes i estalvies. Per ells no hi ha dubte que es troben retingudes contra la seua voluntat. Així, mentre no se'n sap res, Miriam, Desi i Toni han passat a engrossir, en els arxius de la policia, les fitxes d'aquells joves que un dia van eixir de casa cap el col·legi, la discoteca o un altre lloc i que mai no tornaren. Són els anomenats "desapareguts".

UN DIVENDRES QUALSEVOL

Era la vesprada del divendres. A tres quarts de sis, Miriam havia eixit de casa per a trobar-se amb les seues amigues, que eren a casa d'una d'elles, la Desi. La seua mare, Rosa Folch, feia poc que també hi era. Desi va obrir la porta, s'acomia de

no és possible perquè el seu pare es troba malalt i ja s'ha gitat. "A més li vaig dir que era massa tard per anar a la discoteca", indica Matilde Iborra, mare de Miriam. Ella contestà que bé i penjà el telèfon.

Els pares afirmen que la decisió d'anar a Color va ser improvisada, perquè cap de les tres portava diners suficients ni per entrar en la discoteca. Entre les tres no duien més de trenta duros. "Si la meua Miriam haguera pensat anar a la discoteca, estic segura que m'hauria demanat diners", afegeix Matilde.

D'ALCÀSSER A PICASSENT

Davant la impossibilitat que el pare de Miriam les portara en cotxe a la discoteca, les tres acorden anar a Picassent fent au-

pus de conversa. Les tres, Miriam, Desi i Toni reien i xerraven de les seues coses. Potser sobre si trobarien o no l'amic de Toni. Francesc no ho recorda. "Jo anava conduint. A més, portava el volum de la ràdio prou fort, així que no vaig escoltar res".

A l'arribada a Picassent, les tres xiquetes van eixir del cotxe i li donaren les gràcies per acostar-les fins allí. A uns cinc-cents metres de Color, les tres començaren a caminar cap a la discoteca, segons va afirmar a la Guàrdia Civil un jove d'Alcàsser. Era Cèsar, que tornava de la discoteca amb la seua motocicleta cap al poble. Però la desgràcia estava molt prop d'elles.

Eren les nou de la nit i a pocs metres d'on Cèsar les havia vistes, va parar un cotxe de color blanc, hi van pujar les tres, segons recorda un dona de Picassent. Era

Els pares de les tres xiquetes asseguren que les seues filles no van fugir de casa i que es troben retingudes contra la seua voluntat.

RAFA GIL

la seua mare i juntament amb Toni i Miriam van eixir al carrer cap a casa d'Esther, una altra amiga. Hi arriben a dos quarts de set i la mare d'Esther els diu que ella és a l'ambulatori. Després d'anar-hi, totes quatre tornaren a casa d'Esther. "Abans que elles vingueren, havia parlat amb Desi i li vaig dir que volia eixir de casa. Però em va dir que no isquera i que elles vindrien a visitar-me", explica Esther.

A casa d'Esther van estar una estona jugant a les cartes, cap de les tres havia pensat d'anar a la festa que se celebrava a la discoteca Color, a Picassent. "En realitat no ho havien pensat, però com que el xic que agradava a Toni sí que hi anava, decidiren finalment acostar-s'hi", segons declara Esther.

Són ja les vuit del vespre i Miriam truca a casa perquè el seu pare les porte en cotxe a la discoteca. "Mare, ¿el pare ja ha arribat a casa?", pregunta ella. "Ho dic per si pot dur-nos a Color". La mare li diu que

tostop des d'un semàfor situat a l'eixida d'Alcàsser. El que tan sols semblava un passeig en cotxe de més de dos kilòmetres, anava a convertir-se en un viatge que fins ara dura ja més de dos mesos.

És un quart de vuit del vespre. Les tres, Miriam, Desi i Toni, es troben assegudes al costat del semàfor. Al costat d'elles es para un Seat Ronda de color or. És el cotxe de Francesc Josep Hervàs, un jove llaurador de 22 anys que juntament amb la seua xicota, Luz, de 20 anys, es dirigeix a Picassent. Francesc Josep ho explica així: "Em quede mirant-les i amb un gest, els dic si volen pujar al cotxe. Conec de vista Miriam, perquè a vegades l'havia vista amb un xiquet que viu baix de ma casa". Ella pregunta si poden portar-les a la discoteca. Francesc només pot acostar-les fins a la gasolinera que hi ha a l'entrada del poble. "El cotxe tenia una fuita en el dipòsit de gasolina i l'havia de reparar com més prompte millor".

Durant el trajecte, no van creuar cap ti-

l'última vegada que Miriam, Desi i Toni eren vistes juntes. Des d'aleshores la seua pista s'ha perdut i el seu parador és tota una incògnita per als efectius de la Guàrdia Civil. Havien agafat un cotxe amb parada desconeguda.

L'HORTA SUD EN ALERTA ROJA

A les deu de la nit, cap de les tres no ha aparegut per casa. La intranquil·litat comença a fer efecte en les famílies. Segons els pares, normalment a eixes hores ja són a casa. Aquell divendres, es fan les onze i ningú no truca a la porta. El nerviosisme es menja per dins els pares de les tres joves. Rosa Folch descriu així l'angoixa d'aquells moments: "Cap a les nou i mitja, el meu home i jo començarem a dir que era massa tard i Desi encara no havia tornat. Nosaltres ja havíem sopat i estàvem a punt de gitar-nos". Mitja hora després, les tres famílies es troben a la caserna de la Guàrdia Civil de Picassent denunciant la desa-

Miriam, Desirée i Toni solien anar de tant en tant a la discoteca Color.

RAFA GIL

parició de les seues filles. El sopar de Miriam, Desi i Toni s'ha quedat esperant-les damunt la taula. L'entrepà de truita que li ha preparat a Desi la seua mare s'ha fet sec. La safata de calamars i croquetes amb creïlles que li ha cuinat la de Miriam s'ha gelat.

En les seues declaracions a la Guàrdia Civil, els pares asseguren que les filles no han pogut fugir. Desi havia deixat preparada la bossa per al dia següent fer natació i Miriam sap que el seu pare es trobava malalt. "A més -indica Fernando García- les prop de 40.000 pessetes que la meua filla havia estalviat, encara són al mateix calaix".

Es dissabte i el malson encara continua. Passen les hores i la por s'apodera de tot el poble. Alcàsser està en estat d'alerta i els veïns comencen la recerca de les seues "filles". Així, cap a mitjan vesprada, Alcàsser i altres municipis veïns, junt amb membres de la Guàrdia Civil, inicien les tasques d'investigació. Es formen grups i patrulles que rastregen pubs i discoteques entre les comarques de l'Horta i la Ribera. Es distribueixen cartells amb dades i fotografies de les tres joves, però no s'obté cap dada clarificadora. La preocupació s'ha tornat en por i tothom pensa el pitjor.

NADAL AGREDOLÇ

D'això ja han passat molts dies i setmanes, i Miriam, Desi i Toni continuen en lloc desconegut. Pel mig, ha passat un Nadal més agre que altres vegades. Enguany, el torrons s'han tornat amargs i l'ambient de felicitat familiar s'ha esvaït en l'aire. Per als pares aquestes festes no han arribat enguany a casa. "Des que elles se n'anaren,

tots els dies i les nits són iguals", afirma, ploriquejant, la mare de Desi.

Miriam, Desi i Toni són unes xiquetes molt afectuoses i espavilades, segons afirmen els seus pares. Desi sempre gastava bromes a la seua mare. "Em deia gordi". Lluïsa, germana de Toni, sent una especial debilitat per aquesta. Les dues compartien dormitori i roba. "Moltes vegades m'agafava coses meues o jo d'ella. Ara..."

La poca afició pels estudis era compartida per les tres. Miriam estudiava Formació Professional, Desi feia vuitè de Bàsica i Toni havia deixat els estudis. Les tres volien treballar. Desi i Miriam, amigues des de la infància, compartien l'afició per l'esport. A Desi li agradava la natació i a Miriam, el ballet. El *hobby* de Toni era llegir l'horòscop, segons diu Esther.

¿UN CAS DE TRÀFIC DE BLANQUES?

Tant familiars com professors i amics pensen que les tres es troben retingudes per la força. El tutor de Miriam, Lluís Beltran, professor de l'Institut La Florida de Catarroja, creu que és impossible que haja fugit. "Totes les seues companyes de clas-

El dormitori de Miriam es troba igual.

RAFA GIL

se asseguren que es duia bé amb sa mare i que mai no li hauria fet una cosa així".

En els darrers dies, la hipòtesi que les tres estan retingudes per membres d'una xarxa de tràfic de blanques, ha començat a donar voltes en el cap de Fernando García, el pare de Miriam. Davant aquesta possibilitat, que no ha estat descartada per la Guàrdia Civil, el ministeri espanyol d'Asser Estrangers, ha començat a distribuir més de 200.000 cartells en diverses llengües amb les fotos de les tres xiquetes. La distribució d'aquests cartells, traduïts també a l'àrab, s'ha realitzat des de les ambaixades del Marroc, Algèria i Tunísia. Per a García, aquesta possibilitat no és estranya "És una hipòtesi més. Sempre hi ha gent interessada en aquest tipus de negocis. A més, això no és la primera vegada que passa en el nostre país".

De fet, al País Valencià, fa ara sis anys, la policia va desmantellar una xarxa de prostitució infantil que actuava a València. En aquella ocasió, una de les set xiquetes retingudes, va aconseguir escapar dels seus segrestadors i va comunicar a la policia el seu amagatall i el de les seues amigues. En el posterior judici, l'Audiència Provincial de València va condemnar a un total de 139 anys de presó 23 dels 34 processats. La sentència afirmava que els segrestadors havien portat les joves a molts prostíbuls i que també havien mantingut relacions sexuals amb les joves retingudes.

El desmantellament d'aquest tipus de xarxes també va ser notícia el maig del 1992, quan la Brigada de Menors dels Mossos d'Esquadra va recuperar 32 menors en el complex hotelier Alt Empordà 2000, al Ventalló. La desarticulació d'aquesta banda va provocar la detenció de 23 persones implicades en aquest brut negoci.

Per això, els pares de Miriam, Desi i Toni tenen por que les seues filles hagen estat segrestades per qualsevol banda d'aquestes. Els pares s'aferren a la idea que les tres no van fugir de casa voluntàriament, sinó que foren obligades a pujar en aquell cotxe blanc que va veure la veïna de Picassent, perquè a casa mai no se les havia tractat malament. Tots ells esperen que qualsevol dia sone el telèfon i que la veu d'una d'elles els diga que volen tornar a casa. La mare de Miriam, amb llàgrimes als ulls, afirma: "Nosaltres encara esperem que tornen a casa en qualsevol moment. La meua filla era mes dolça que la mel i només Déu pot saber què és el que estan fent amb ella".

Vicent Lafora